TIENDE JAARGANG No. 1236 — VERSCHIJNT MAANDAG, WOENSDAG EN VRIJDAG — VRIJDAG 21 DECEMBER 1951

De Arubaanse Courant

Uitgeefster: „De Arubaanse Courant" N.V.
Redacteur: A. Cloo (Tel. thuis: 1481)
Abonnement: ƒ 1.50 p. maand · ƒ 4.00 p. kwartaal

NIEUWSBLAD VOOR ARUBA

Bureau Oranjestad: Nassaustraat 97. Tel. [illegible]
Bureau San Nicolaas: „Esquire", Mainstr., Tel. 511[illegible]
Gedrukt bij de „Aruba Drukkerij" N.V., Tel. 1277

Meer bevoegdheden voor Eisenhower

ALLES IS OP UITBREIDING GEVECHTSKRACHT INGESTELD

WASHINGTON, 21 Dec.: Generaal Eisenhower zal grotere bevoegdheden krijgen op grond van de huidige plannen voor de West-Europese herbewapening in 1952, waarover overeenstemming is bereikt, aldus heeft Averell Harriman, de directeur van het „bureau voor wederzijdse beveiliging", Donderdag te Parijs aan journalisten meegedeeld. Harriman verklaarde, dat de vertegenwoordiger van de Noord-Atlantische landen te Parijs een concreet plan voor 1952 hadden opgesteld, dat aan de regeringen van deze landen zou worden aanbevolen. Het doel van het plan is snel gevechtsklare strijdkrachten in Europa op te bouwen op grondslag van de beschikbare mankracht, hulpbronnen en financiën.

Eisenhower zou vooral een grotere verantwoordelijkheid krijgen wat betreft het uitwerken van een voorrangstelsel voor materiaal en constructiewerk, dat het Noord-Atlantische leger nodig zou hebben. Volgens kringen, die in nauwe betrekking staan met Harriman, zou dit betekenen, dat Eisenhower de bevoegdheid zou krijgen te beslissen, welke goederen materiaal en constructiewerk nodig zijn voor het Noord-Atlantische leger in Europa als geheel. Hij zou tevens over de voorrang beslissen in plaats van deze beslissingen over te laten aan de regeringen, die de strijdkrachten aan het leger leveren.

ZENDER WERELDOMROEP IN DE WEST?

'S GRAVENHAGE, 21 Dec.: Bij de behandeling van de begroting van Onderwijs, kunsten en wetenschappen in de Tweede Kamer vroeg de heer Van Sleen (P. v.d. A.), of de nieuwe zender voor de Wereldomroep niet in Suriname of Curacao zou kunnen worden opgericht. De zender zou daar z.i. ook meer beschermd zijn. De Wereldomroep zou naar sprekers oordeel moeten worden gefinancierd met Rijksgeld.

KERSTVIERING MARINIERS

In verband met de voor Donderdagavond vastgestelde vergadering van de Eilandsraad zal de Kerstviering in het Kamp Savaneta onder auspiciën van het comité „Contact Burgerij—Militairen" een dag worden opgeschoven. Vrijdag 28 December, des avonds om 7.30 uur dus.

KERKDIENSTEN MET KERSTMIS

R. K. Kerken:

In alle Kerken op Aruba zal de nachtmis worden opgedragen om vier uur; overigens worden H. Missen opgedragen op de voor Zondagen geldende tijdstippen.

Prot. Gemeente Oranjestad:

Op Maandag 24 December zal om half twaalf 's nachts een Kerstnachtdienst worden gehouden, waarin ds W.J.H. Baart zal voorgaan; op de 1e Kerstdag, 's morgens om negen uu, is er een Kerkdienst.

Evangel. Broedergemeente:

Op Maandag 24 December om kwart over zeven 's avonds dienst in de Surinaamse taal; op 1e Kerstdag om half zeven 's avonds Kerstviering van kinderen Zondagsschool.

DIERENBESCHERMING IS MENSENBESCHAVING

Weer twee donateurs: Veld Stores (ƒ 50,—) en de Aruba Trading Company (ƒ 25.—). Wie zullen volgen?

VOOR DE SPEELTUINEN

Morgenavond om negen uur begint het op Palm Beach: dansen, casino, vrolijkheid en vreugde. De Arubaanse Rotarians houden hun avond ten bate van het speeltuinen-fonds. Aruba krijgt twee compleet ingerichte speeltuinen — maar dan moet U morgenavond ook komen naar de Beach. Uw vrienden ook. Uw kennissen ook!

„NEDERLANDSE POCKET-BOOKS"

In Nederland is men — vooral in verband met de hoge papierprijzen — begonnen bestaande romans te herdrukken in „pocketbook"-vorm. Zo verschenen bij Het Spectrum te Utrecht reeds: „De Heer van Jericho" van E. Nicolas, „De Vliegende danstent" van B. Marshall en „Pieter Bas" van Godfried Bomans. Wat opvalt als verschil met de Amerikaanse „pocket-books", is dat de Nederlandse (ze heten „Prisma"-boeken) een veel frisser en fleuriger uiterlijk hebben. Binnenkort zullen ze ook wel op Aruba verkrijgbaar zijn.

VETERANEN EN KANTOORCOMPETITIE

Zaterdagmiddag zullen de volgende wedstrijden om het Veteranen Voetbalkampioenschap plaats vinden.

Aruba Jrs. terrein:

Dominicuscollege vs. Politie (scheidsrechter W. Snoek).

A.P.M. terrein:

J. G. Eman elftal vs. Mercurius (scheidsrechter W. J. Westerink).

R.C.A. terrein:

Douane vs. K.N.S.M. (scheidsrechter Leon).

M.G.-CLUB OPGERICHT

In verschillende landen bestaan op het ogenblik M.G.-clubs, waarvan lid kunnen zijn degenen die zich eigenaar kunnen noemen van een wagen van genoemd merk. De voorzitter zetelt in Engeland en bestuurt van daaruit de clubs, die uit hun midden een secretaris kiezen, die is belast met de dagelijkse leiding. Secretaris op Aruba is geworden de heer M. H. Lee. Van de autoriteiten werd toestemming gekregen om voor bepaalde M.G.-evenementen te beschikken over het asphaltwegencomplex achter het vliegveld Dakota. In voorbereiding is een behendigheidsrit voor M.G.-wagens in de loop van de maand Februari 1952.

NOTARIS THIJSSEN AFWEZIG

Wij vernemen, dat Notaris F. C. J. Thijssen voor de periode van 20 December tot 31 Januari 1952 niet op Aruba vertoeft; als plaatsvervanger is benoemd de heer S. A. Tjon A. Yong.

„NA DRIE JAAR"

Wij wijzen onze lezers nogmaals op de uitzending via de Canadian Broadcasting Corporation van de schets „Na Drie Jaar" van de heer Frits van Roon, op morgenavond van 02.35—02.50 G.M.T. op 25.60 en 31.15 m. Heruitzending op 1e Kerstdag om 16.45 G.M.T.

DODELIJK ONGEVAL OP ESSO-TANKER

Aan boord van de „Esso Bachaquero" werd Maandag de 31-jarige tweede machinist William A. Benzil in de machinekamer door gassen vergiftigd. De tanker was op weg naar Cartagena; het bleek spoedig, dat de heer Benzil was overleden.

BUCUTI KREEG MEER PARKEERRUIMTE

Als er druk bezoek is aan de club Bucuti (Hotel Strand), loopt men de kans, dat men de wagen voor Bolivariana moet parkeren. Weldra zal dit verleden tijd zijn, want Openbare Werken is begonnen de parkeerruimte in die mate uit te breiden, dat er weldra voor veertig wagens meer plaats zal zijn.

GESLAAGD DAMES-KERSTDINER

Gisteravond hielden de leden van de Aruba Dameclub, samen met die van de Lago Dameslub, een zeer geanimeerde Kerstbijeenkomst in het Hotel Strand. Er was een prettige sfeer en de stemming — mede door het frisse pianospel van mevr. De la Fuente — uitmuntend. De tafel van chefkok De Haay werd natuurlijk weer alle eer aangedaan.

DONDERDAG RAADSVERGADERING

De reeds eerder aangekondigde vergadering van onze Eilandsraad zal nu definitief plaats vinden op Donderdag a.s., des avonds om acht uur. De A.V.P.-leden C. A. Eman, R. van Hoorn, D. Oduber en L. Laclé voeren twee punten ter agenda: 1. Artkel 100 Landsregeling (het zg Beroepsrecht) en 2. Rondvraag. Van de P.P.A.-leden J. E. Yrausquin, P. Croes en E. O. Petrona kwam het verzoek om op de agenda te plaatsen: 1. Bouw van een Bolivarhuis op Aruba; 2. Tourisme; 3. Armenkas; 4. Uitvoering art. 100 Landsregeling en 5. Rondvraag.

Het geschiedde nu in die dagen.....

dat er een gebod uitging van keizer Augustus, dat het gehele rijk moest ingeschreven worden (Dit had als eerste inschrijving plaats in de tijd dat Cyrenius landvoogd was over Syrië). En allen togen op weg, om ingeschreven te worden, een ieder naar zijn eigene stad.

En ook Jozef ging op van Galilea, uit de stad Nazareth, naar Judea, naar de stad Davids, die Bethlehem genaamd wordt, (omdat hij uit het huis en het geslacht van David was), om ingeschreven te worden, tezamen met Maria zijn ondertrouwde vrouw, die het kindeke Jezus verwachtte.

En het geschiedde, toen zij daar waren, dat hare dagen vervuld werden, en zij het leven schonk aan haar eerstgeboren zoon. En zij wond hem in doeken en legde hem neder in een kribbe, omdat voor hen geen plaats was in het gastverblijf.

En in dezelfde landstreek waren herders, die zich ophielden in het veld en de nachtwacht hielden over hun kudde. En een engel des HEEREN verscheen hun, en de heerlijkheid des HEEREN omstraalde hen, en zij werden zeer bevreesd. En de engel zeide tot hen:

Vreest niet!
want ziet, ik verkondig U grote blijdschap,
die al de volke wezen zal:
dat U heden geboren is de Heiland,
welke is Christus de Heer,
in de stad Davids.
en dit zal U een teken zijn:
gij zult een kindeke vinden,
in doeken gewonden, en liggende in een kribbe.

En plotseling was daar met de engel een menigte, het hemelse heirleger, die God loofden en zeiden:

Ere zij God in de hoogste hemelen,
en vrede op aarde onder mensen van zijn welbehagen.

En het geschiedde, toen de engelen van hen weggegaan waren naar de hemel, dat de herders tot elkander zeiden: laten wij dan heengaan naar Bethlehem, en zien hetgeen daar geschied is en door de HEER aan ons bekend is gemaakt. En zij kwamen met haast en vonden Maria en Jozef en het kindeke, liggende in de kribbe. En toen zij het zagen, verhaalden zij wat hun van dit kind gezegd was; en allen die het hoorden, verwonderden zich over hetgeen hun door de herders gezegd werd; doch Maria bewaarde al deze woorden in haar hart en overdacht ze.

En de herders keerden weder, God lovende en prijzende om alles wat zij gehoord en gezien hadden, gelijk tot hen gesproken was.

TOURISTEN NAAR ONZE BOVENWINDEN

Een reisbureau op het Amerikaanse eiland St. Thomas, de Tony Daniel's Tours", onderneemt binnenkort met het motor/zeiljacht „Rubicon" twee korte trips, waarbij op de eerste tocht een bezoek wordt gebracht aan Saba en op de tweede tocht ook aan de beide andere Nederlandse Bovenwindse eilanden. Het schip komt steeds in de vroege morgen aan en vertrekt laat in de middag. Verder zijn er vier particuliere trips in voorbereiding, waarvan de route nog niet is vastgesteld, maar naar alle waarschijnlijkheid zal zeker een of meer van de Bovenwindse eilanden worden bezocht.

De heer L. F. Bouman, vertegenwoordiger van het Nederlands Westindisch Touristencomité te New York, werd geschreven, dat het bovengenoemd reisbureau tevens overweegt om maandelijkse vracht- en passagiersdiensten te openen op de Nederlandse Bovenwinden, waarop de heer Bouman volledige medewerking heeft toegezegd.

ARUBA THEATRE PLAYERS

LOFWAARDIGE POGING OM ARUBA EEN GOEDE SHOW TE BIEDEN

Woensdagavond waren wij in het theater De Veer. Ditmaal niet voor de wekelijkse „ladies-night", maar voor de première van de eerste show der „Aruba Theatre Players" onder algemene leiding van de heer B. H. Rombouts, die volgens het zeer fraai uitgevoerd programmaboekje een grote staf van medewerkers om zich heen had geschaard, maar waarvan wij de indruk hadden, dat hij teveel alleen moest doen. Niet alleen op de planken, maar ook achter de coulissen. De mensen van „de staf" moeten volkomen voor hun taak berekend zijn en zij moeten niet elk ogenblik de leider met allerlei wissewasjes lastig vallen.

Dat is wel gebeurd en wij tekenen dat aan als fout nummer een. Fout nummer twee was: het gebrek aan vaart. Eenmaal was er tussen twee scènes een pauze van acht minuten. Dat is niet goed te praten; in de bak zat een prima, uit achttien musici bestaand, theaterorkest en dat had er zeker voor moeten zorgen, dat de leemten werden opgevuld. Het publiek ging zich — zeker na de pauze — gruwelijk vervelen en de belangstelling voor wat er zich op de planken afspeelde, was tot een minimum gezakt. In die sfeer van verveeldheid moest de heer H.V.J. Rombouts (uitstekend violist, die veel meer van zich moet laten horen!) zijn „czardas" brengen en in diezelfde sfeer moest het publiek worden overgehaald om tenslotte Berlin's „There's no business..." mee te zingen. Het publiek deed het niet en bepaalde zich tot een matig applaus.

Al deze opmerkingen, waaraan we nog een aantal zouden kunnen toevoegen over de kwaliteit van verschillende medewerkers, de verlichting en de technische afwerking van het geheel, moeten de leden van de ijverige groep niet ontmoedigen. De meeste fouten kunnen worden hersteld en wij zijn ervan overtuigd, dat een volgende opvoering stukken beter zal zijn. Dan make men wat minder bombastische reclame en lette meer op organisatie van de show.

Decors en costuums waren voortreffelijk (mevrouw Rombouts had daar een zeer werkzaam aandeel in gehad), maar wat te zeggen van de medewerkers(-sters)? Er schuilen veelbelovende krachten onder en als de volgende maal wat minder hoog wordt gegrepen, kan daar een dankbaar gebruik van worden gemaakt.

Vanavond zal de groep in Principal (San Nicolas) optreden. En dan hopen we haar over een maand of zes terug te zien in De Veer, beter dan Woensdag. Rombouts en zijn mensen kunnen meer dan ze hebben laten zien en horen en daarom zijn onze verwachtingen nopens „The Aruba Theatre Players" hoog gestemd.

FILMLIGA ARUBA

Als eerste film werd gisteravond vertoond „Het lied van de Klok", een documentaire over het vervaardigen van de wereldbekende carillonklokken. Hierin werd ons op interessante wijze getoond, welke voorbereidingen er noodzakelijk zijn om tot het uiteindelijke product te geraken. Daarna zagen wij „Langs Ongebaande Klingen" van Herman van der Horst, welke handelt over het werk van de Nederlandse Heide Mij. en waarin Huib Orizand en Wim Heskes de hoofdrollen vervullen. Dat de Nederlandse Heide Mij. veel werk verzet tot algemeen belang, was ons bekend, dat zij echter een zo'n veel omvattende taak vervult was ook voor ons nieuw. Op dikwijls zeer humoristische wijze werd het publiek bekend gemaakt met de werkzaamheden van deze maatschappij, welke o.a. bestaat uit het op peil houden van de visstand in de binnenwateren, het ontginnen van land, met gebruikmaking van tot mest omgewerkt huisafval, het in stand houden van de bosgrond door het tijdig aanvullen met nieuwe aanplant, het voorlichten van de land- en tuinbouw om tot de beste resultaten te komen enz.

Aardig was, dat men in de film regelmatig eerst de toestand van 100 jaar geleden liet zien en dan direct daarna de verbetering, welke door of met medewerking van de Heide Maatschappij, tot stand was gekomen.

Zou het niet mogelijk zijn om deze films ook eens te vertonen voor de hogere klassen van onze scholen?

Jammer was het, dat, waarschijnlijk mede door de te late aankondiging van deze voorstelling, de avond zo slecht bezocht was en vele leden deze leerrijke vertoning hebben gemist.

PADVINDERS VERKOCHTEN ALLE LOTEN

Hedenmiddag om vijf uur vindt in het Padvindershuis de trekking plaats van de loterij ten behoeve van de omrastering van de padvinders-tehuizen. Alle duizend loten zijn verkocht.

IRENE JACOBS KOMT ZONDAG TERUG

Wij vernemen, dat Irene Jacobs, de beschermelinge van de Arubaanse Lions, Zondagmorgen om kwart voor elf op Dakota zal aankomen. Het meisje maakt het uitstekend en zal ongetwijfeld zeer verheugd zijn op haar geboortegrond terug te zijn.

TOURISTENKLASSE IN DE LUCHT

'S GRAVENHAGE, Dec.: Het Scandinavian Airlines System zal met ingang van 1 Mei aanstaande viermaal per week retourvluchten in de toeristenklasse gaan maken op het traject Stockholm-New York met D.C.-6 vliegtuigen met een capaciteit voor 60 passagiers. In de zomermaanden zullen voor deze vluchten D.C. 6B-vliegtuigen, uitgerust voor 82 passagiers, in gebruik worden genomen.

De K.L.M. zal te beginnen op 1 Mei tweemaal per week diensten in de toeristenklasse tussen Amsterdam en New York gaan onderhouden, waarbij Constellations zullen worden gebruikt. Overwogen wordt dit aantal in het hoogseizoen op te voeren tot 4 à 5 diensten per week. Het ligt in de bedoeling hiervoor Lockheed Constellations te gebruiken met 60 zitplaatsen (normaal 44). In hoeverre ook andere vliegtuigtypen voor dit doel zullen worden gebruikt, wordt thans door de K.L.M. bestudeerd.

De SABENA zal tussen Brussel en New York drie diensten per week in beide richtingen onderhouden met D.C.-6 en D.C.-4 toestellen.

Naar nog wordt vernomen, zal een enkele reis op het traject Londen-New York $ 270 kosten.

Wij vernemen nader van K.L.M.-zijde:

Het is niet de bedoeling dat vanaf het Caraibisch gebied met een toeristendienst zal worden begonnen. Wel is het natuurlijk mogelijk om een gedeelte van de reis naar Nederland af te leggen met de toeristendienst indien gebruik gemaakt wordt van het traject Curacao — Miami/New York — Amsterdam. De toeristentarieven op het traject New York — Amsterdam zullen ongeveer 30% lager zijn dan de normale tarieven. Indien vanaf Curacao gedeeltelijk van de toeristendienst gebruik wordt gemaakt, is het verschil echter lang niet zo groot.

Behalve de genoemde toeristendiensten en de normale luxe diensten, zal de K.L.M. op het traject New York — Amsterdam een aantal sleepair diensten blijven exploiteren. Zoals bekend, is het op deze vlucht mogelijk tegen een kleine ertra vergoeding de beschikking te krijgen over een „sleepairchair" dit is een slaapstoel waarin zeer comfortabel kan worden gereisd. Vanaf Curacao blijft het aantal normale diensten ongewijzigd.

BESCHIKKING No. 11

dd. postmerk van de TUKKER, inzake de wedstrijd Gezaghebberskantoor tegen de Julianaschool, welke wedstrijd op 26 November van het jaar 1951 plaats vond.

Gehoord:
het mondelinge verzoek van de aanvoerder van het Bestuurselftal d.d. 26 November 1951 aan de vertegenwoordiger van het elftal Onderwijzend personeel Julianaschool tot het spelen van een revanchewedstrijd op Zaterdag 1 December 1951 om 16.30 uur op het R.C.A.-terrein te Oranjestad op Aruba;
de mondelinge bevestiging van bedoelde vertegenwoordiger;
de kreten van pijn en wanhoop van de spelers van beide elftallen;
de aanwijzingen van de coach van het Bestuurselftal:

Niet gehoord:
de stemming van het Julianaschool elftal na afloop van de wedstrijd:

Gezien:
de betere speltechniek en -taktiek van het Bestuurselftal;
de wanhopige pogingen van de Julianaschoolspelers om het Gezag voor de tweede maal te ondermijnen;
de drie door het Bestuurselftal gemaakte doelpunten:

Niet gezien:
één enkel doelpunt van de Onderwijzers van meergenoemde school;

Gelet op:
de internationaal geldende bepalingen betreffende de voetbalsport;

Overwegende:
dat keeper Berghuis, bijgenaamd de Ballenburcht wederom als een rots in de branding stond;
dat het middenrif van het Bestuurselftal onder de bezielende leiding van van Breet zeer flexibel was en de aanvallende en verdedigende taak breed en op voortreffelijke wijze had opgevat;
dat de achterhoedespelers van laatstgenoemd elftal beter thuis hadden kunnen blijven, aangezien de strijd zich geheel op de andere helft heeft afgespeeld;
dat door de voorhoede van meergenoemd elftal drie doelpunten werden gescoord;
dat de Onderwijzers schatrijk zouden zijn geweest, indien Vrouwe Fortuna het geluk van dat team met idem zoveel hoofdprijzen van de naar haar genoemde Loterijbond had beloond;
dat de haardleerse leeraren moeten leren tot een beter lederbediening te komen;
dat het — gezien het bovenstaande — alleszins billijk is de overwinning toe te kennen aan het Bestuurselftal;

STELT VAST:
dat de voetbalwedstrijd Bestuurselftal-Onderwijzend personeel Julianaschool is geëindigd in een 3—0 overwinning voor de Gezagsdragers.

De Sportverslaggever
voornoemd,
DE TUKKER.

Een Kerstkindje

Verhaal voor onze jeugdige lezers

Op zijn buik, vlak voor de warme kookkachel, lag Harm op de grond en las in de kinderbijbel. Eerst mocht het niet van moeder, maar toen hij had laten zien hoé schoon hij zijn handen had geschrobd en moeder hem een keukendoek had gegeven om onder het mooie boek te leggen, mocht hij lezen. Hij wilde nu toch nog eens goed lezen hoe het met die herders was gegaan. Er stond eigenlijk maar weinig van beschreven. Liepen ze rond met hun schapen? Of zaten ze bij het vuur? Misschien breiden ze wel sokken of wanten. Zou het erg koud zijn geweest? Net zo koud als nu? Hij keek eens naar buiten of er nog natte sneeuw viel. Nee, het was nu droog, maar de wind loeide om het huis. Zouden die herders ook in zo'n gure wind gezeten hebben? Ze hadden vast schapenpelzen aan gehad. Hij sloeg het blad om. Daar stond de prachtige plaat van het Kindje in de stal. De juffrouw op school had zo mooi verteld van Jezus, de grote Kindervriend, Die altijd bij je was. Maar hier was Hij nog zo klein. Harm dacht aan het heel kleine zusje, dat gestorven was. Moeder was toen erg ziek geweest. Hij verlangde soms zo naar broertjes of zusjes, maar toen hij er telkens om vroeg had moeder hem eens verteld, dat hij wel nooit meer een broertje of zusje zou krijgen. Moeder had zo bedroefd gekeken en hij had er nooit meer gevraagd.

„Harm, Harm!" klonk moeders stem van boven. „Haal je even een emmer turf en doe je dan wat op de kachel? En je moest nog maar een uurtje met Mek langs de dijk gaan, het is nu droog".

Vlug trok hij zijn dikke duffel aan en zijn wanten stak hij in zijn zak voor straks. Muts over de oren, zo, nu kon hij er tegen. Hij was niet altijd zo vlug, hoor, maar hij droomde nog steeds een beetje over de herders. Hij speelde, dat hij ook een herder was, nu ja, niet met een kudde schapen, maar met één geit, hij kon toch wel spélen dat het een kudde was? Rommelebom rolden de turen in de wijde kachel en even later liep hij langzaam met Mek, die ijverig het schrale wintergras kauwde, langs de dijk. Telkens liep ze met een sukkeldrafje verder, net of dat gras niet overal hetzelfde smaakte. Malle Mek, daar had je de eerste ster al. Zo'n ster maar dan véél groter en véél mooier hadden de herders natuurlijk gezien. Nu was hij ook een herder die naar de ster ging. Al spelend en dromend in zichzelf kwam hij langs het oude woonscheepje van Geerte, de koopvrouw. Sinds een poosje had Geerte 'n heel klein kindje om voor te zorgen. Moeder had verteld, dat het van een jongere zuster was, die met haar man omgekomen was bij een autoongeluk Geerte liep altijd met koopwaar langs de huizen en af en toe keek de boerin van Veldzicht, die medelijden had, eens even naar het kleintje. Moeder zei, dat het eigenlijk geen toestand was. De luiken bij Veldzicht waren al dicht, o, dat was waar ook, die waren voor de Kerstdagen naar Friesland op familiebezoek. Zou dat kindje nu helemaal alleen liggen? Harm bond Mek aan een boom vast en stapte nieuwsgierig de plank over om door de kleine ruit te gluren. Het was pikkedonker daarbinnen, je zag ook geen sprankeltje van een kachelvuur. Maar wat hoorde hij daar? Even was het stil en toen begon het weer: een teer, o zo klaaglijk stemmetje schreide daarbinnen. Lag het misschien bloot? Of was de kachel uitgegaan? Even stokte het stemmetje om dan opnieuw, nog harder, te gaan huilen. Harm dacht niet verder na, greep de klink van de deur en stapte naar binnen. Hè, wat was het hier donker, het leek wel of het kindje hem gehoord had, want het ging hoe langer hoe harder schreeuwen. Had hij maar lucifers. Toen zijn ogen even aan het donker gewend waren vond hij een doosje in het keukenje. Boven het wiegje stak hij een lucifer aan, het kindje werd er even stil van en keek met grote ogen. Och, wat lag het er zielig bij, alle dek was weggetrapt en het was zo koud zó koud, de kachel was vast allang uit. Hij voelde naar de voetjes. Zij waren als ijs en de kruik die er lag was ook koud. Hij dekte het kindje een beetje beter toe, maar het begon meteen weer te schreeuwen en te trappen.

Wat zou er gebeurd zijn met Geerte? Zó lang liet ze het kindje toch niet alleen? Wacht, misschien had het honger. Daar stond een flesje, hij rook er even aan, bah, het was zuur. Maar... maar, dan lag het kindje hier zeker al heel lang alleen. Het schreeuwen werd nu een zacht klagen. Straks ging het dood van de kou. Denken en doen was één. Harm greep de versleten deken van het grote bed, vouwde haar dubbel, legde haar op tafel. Toen pakte hij het kindje op, bah, wat was het vies en nat, nou ja, daar wist moeder wel raad mee.

De wiegedeken legde hij ook nog op de grote deken, het kindje er boven op. Hij rolde het zo goed mogelijk in en alsof het begreep, dat er nu iemand kwam om te zorgen, zweeg het kleine stemmetje. Voorzichtig schuifelde Harm met zijn onhandig vrachtje over de plank. „Ja, Mek, nu moet jij hier maar even blijven staan, hoor," zei hij. Mek klaagde ook al, het was voor het beest ook te koud. Maar wat moest hij beginnen? Wacht, hij tilde het kindje nog wat hoger, nu kon hij toch het touw van Mek wel vasthouden. Sjouwend en zeulend liep hij de gure dijk af, tegen de barre wind in. Mek wou zo hard lopen, die rook zeker de warme stal. Harm kon haast niet meer, het kindje werd zo zwaar, zo zwaar. Even ging hij op een boomstomp zitten. Daar kwam een fietser aan, hij zag knopen blinken: de marechaussee. O, o, als die maar niet dacht, dat hij het kindje had gestolen! Hij had het toch heus goed bedoeld. Angst kneep om zijn hart. Zie je wel, hij sprong al van de fiets.

„Hela, wat heb je daar? Is dat misschien die kleine meid van Geerte?"

Met bange ogen knikte Harm.

„Waar wou je er mee naar toe?"

Harm vertelde. De marechaussee knikte. „We kregen op de post bericht dat Geerte in elkaar was gezakt en dood in het ziekenhuis

in de stad ligt, dat is gisteren al gebeurd. Nou, als je moeder er even voor zorgen wil, tot er raad geschaft is, dat zou mooi zijn. We kunnen er met de Kerstdagen weinig aan doen". Harm zuchtte, gelukkig, de man begreep het.

„Hier, neem jij de fiets, laat die geit maar lopen, die wil zelf al naar huis, en geef mij het kleintje".

Zo kwamen ze bij moeder. Wat keek ze vreemd op, toen Harm daar met de marechaussee binnenkwam en die het armoedige hoopje dekens openvouwde. De tranen sprongen in haar ogen, toen ze zag hoe het kindje er bij lag. Ze trok de la van de kast open, daar lagen nog alle nieuwe kleertjes van het gestorven zusje, zelfs het flesje. Vlug en handig verschoonde ze het kindje, dat luid huilde. Toen maakte ze een flesje. Klokkend dronk het kindje gretig van de warme melk. Het lag daar zo lief en warm in moeders schoot voor de warme kachel. De marechaussee, die was blijven kijken, sprak met moeder af, dat het voorlopig mocht blijven, en ging heen. Intussen was vader thuisgekomen en toen barste Harm los, waar hij het laatste halfuur aldoor over had lopen piekeren: „Vader, vader, mogen wij dit kindje niet houden? Ja moeder? Ik zal U wel helpen en U heeft er toch nog alles voor?" Hij zag niet, hoe de twee mensen elkander over zijn hoofd heen aankeken en knikten.

„Ik geloof," zei vader, „dat de Heer jou vandaag bij dat scheepje bracht, Geerte heeft geen familie, we zullen dit kindje vast mogen houden".

„O, moeder!" Harm knelde wild moeders hoofd in zijn arm. Ze lachte: „Voorzichtig, jongen. Begin je hulp dan maar meteen en haal het wiegje van boven voor je nieuwe zusje".

„Een kerstkindje", zei vader.

Ons Kerstverhaal

Het Boompje

door Mies Bouhuys

Door ik weet niet wat gedreven, door een herinnering misschien of alleen om de kamer die mij benauwde te ontvluchten en de sneeuw te voelen die sinds de middag viel, ging ik tegen de avond van huis weg. De lantaarns brandden al. Daar ze hier niet op palen staan, maar opgehangen zijn, leken ze op klepelloze klokken die boven het midden van de straat heen en weer wiegden. Als zwermen witte muggen danste het sneeuwgruis er om heen, want het vreemde van deze sneeuw was, dat ze niet in vlokken viel, maar als fijn zand van een nog onzichtbaar punt ergens om de hoek van de straat aanwoei; doordringend en bijtend. De mensen die ik voorbij liep, hadden nauwelijks een gezicht; ze verborgen het in hun jassen en onder hoedranden en hadden het zó diep naar de aarde gekeerd, dat het leek of ze rouwden of iets te verbergen hadden.

Voor mij uit liep een lange magere man. Van tijd tot tijd stond hij stil om de denneboom, waarvan de takken waren samengebonden, onder de ene arm vandaan naar de andere over te brengen. Toen ik hem voorbij wou gaan, hield hij juist weer zijn stappen in en zette de boom met een zwaai rechtop voor zich neer om opnieuw te wisselen. Daarbij raakte de top van zijn kerstboom mijn arm. „Neem me niet kwalijk," zei de man; „ heb ik U pijn gedaan?" Ik schudde van nee „'t Is een hele sjouw, maar zo'n ding is op de markt de helft goedkoper dan in deze buurt, begrijpt U?" Ik knikte. „En per slot van rekening," zei hij en nam zijn boom weer op, „je moet wat voor je kinderen over hebben." Op zijn jas zaten al een paar groene vegen. „Zo'n laatste avond willen ze nog wel eens goedkoop wezen". „'t Is een mooie boom," zei ik om iets te zeggen. „En nog groter dan vorig jaar", antwoordde hij tevreden. Toen hij weer wisselde, liep ik door.

Langzaam schoof een tram aan. Achter een schoongemaakt vlak op de witbestoven voorruit stond de bestuurder, zó onbeweeglijk dat het leek of hij een pop was, een gewaarwording die nog versterkt werd doordat de twee tramwagens leeg waren. Bij een troepje kleumende mensen op een vluchtheuvel bleef ik staan. Telkens als een tram voorreed, verdwenen er een paar, maar er kwamen ook weer nieuwe bij, zodat hun aantal ongeveer gelijk bleef en ik nauwelijks merkte dat het steeds andere mannen en vrouwen waren tussen wie ik instond. Zó zeer lijken, op een winteravond, mensen die ergens op wachten op elkaar. Om een doel te hebben als zij, schoof ik eindelijk met ze mee in een willekeurige tram. Het was nu helemaal donker geworden. We raakten spoedig uit de binnenstad vol neonbuizen en verlichte uitstalkasten vandaan en reden door een straat, waar zich links achter hekken een boomarm park uitstrekte en rechts een donker huizenblok oprees. Bij iedere halte stapten mensen uit, nieuwe kwamen er haast niet meer bij. Twee mannen, elk met een kerstboom, hielpen elkaar bij het uitstappen en de één riep de ander iets na dat vriendelijk klonk. In de tram die van de andere kant kwam en bij dezelfde halte stil hield, knikte een vrouw me toe. Ze dacht me zeker te kennen. Om haar niet teleur te stellen knikte ik ook en glimlachte om haar vergissing. Gul lachte ze terug. Misschien vond ze het prettig een bekende te ontmoeten en juist dié bekende voor wie ze me hield. Wat had die voor haar betekend? De tram reed door. Tegelijk met het gevoel van warmte dat er even was geweest, zou de glimlach wegtrekken van haar gezicht en net als ik zou ze dan door de tramruit staren naar de vallende sneeuw, die alles toedekte. Geheel alleen bleef ik tenslotte in de tramwagen achter, waar het nog rook naar dennebomen. Links moesten volkstuintjes liggen, want overal in het veld doken de besneeuwde daken van kleine huisjes op. Rechts, achter een hoge ligusterhaag, lag een kerkhof. Omdat ik geen teken gaf, reden we in één ruk door tot aan het eindpunt. „Moet U nog ver?" vroeg de conducteur bij het uitstappen en ik voelde dat hij me wantrouwend nakeek, toen ik zonder antwoorden wegliep door de sneeuw, in de richting, waar we zojuist vandaan waren gekomen. Een eind verderop keek ik om; de conducteur stond me nog na te kijken, samen met de bestuurder. Ik zag ze duidelijk in het licht van de wagen en om uit hun zicht te raken ging ik harder lopen. Wie of wat ontvluchtte ik? Wat zocht ik hier op een avond dat iedereen het zich gezellig maakt? Er waren genoeg huizen waar ik zou kunnen binnengaan en welkom zou zijn. Dit ingesneeuwde land was wel de laatste plek om Kerstfeest te vieren. In de koplampen op een auto zag ik één ogenblik mijn schaduw vóór mij op de weg haastig uitwijken. Daarna hotste alleen de lege tram nog voorbij.

Ik besloot naar de stad terug te lopen. Sinds het was gaan sneeuwen, was hier niemand geweest, want ik zag geen enkel voetspoor. Alleen aan de vorm herkende ik de tribune bij een voetbalveld; het leek een reusachtige verstuiving, waaruit hier en daar wat houtwerk stak. Op sommige plaatsen was de sneeuw weggestoven, zodat kale plekken als zwarte vijvers in het land lagen. Zó veel rood licht kaatste de stand tegen de laaghangende wolken, dat het leek alsof de zon dadelijk op zou gaan achter de torens. Ik was nu weer bij de hoge ligustermuur, die om het kerkhof heen loopt. Dé populieren achter de haag hadden de sneeuw uit hun takken weten te weren, maar hun stammen waren wit. Een zwart marmeren huis stak zijn besneeuwde armen naar Oost en West als een wegwijzer zonder opschrift. De graven kon ik niet zien. Ineens boog ik de takken opzij en wrong me door de haag. Het kerkhof was zó mooi, zó onwezenlijk wit, dat ik bleef staan. Het had opgehouden te sneeuwen. De wind woei hier minder scherp. Meer dan ooit waren de doden elkaar gelijk; de sneeuw had hun namen uitgewist op de kruisen en zerken. Een witte engel had haar vleugels toegevouwen voor haar gezicht, als wilde zij het beschermen tegen de sneeuw, die van haar gebogen hoofd afgleed op het graf, waarboven zij treurde. Op mijn tenen liep ik over de ongerepte paden, langs de grafstenen en de beelden en langs een pas dichtgeworpen, groeve, waarop de kransen waren ondergesneeuwd. Het onaardse dat van doden uitgaat, was bijna te voelen. Toen hoorde ik dat geluid. Het kon onder uit de aarde komen of uit de hemel; het was vrolijk noch treurig, maar het werd zeker niet voortgebracht door menselijke wezens. Het leek of met een zekere regelmaat kristallen glazen tegen elkaar werden gesloten. Mijn hart bonsde. Het was verkeerd, dat ik hier binnen was gedrongen; verhalen van oude boeren over kerkhoven, waar de geesten 's nachts muziek maken, kwamen in mij boven. Ik sloeg een rijpad in; het geluid werd zwakker. Hoewel ik bang was werd ik toch weer de andere kant opgetrokken, waar ik het geluid voor het eerst had gehoord. Duidelijker nog dan zoever was het; het moest vlak bij de haag zijn. Ik deed een paar passen opzij. Bij een kleine rechtopstaande steen hield ik in. Daar vóór, in de sneeuw, stond een denneboompje van nog geen meter hoog, in een aarden pot. Het was versierd met klokjes, slingers en zilveren ballen; en ook het kerstengeltje ontbrak niet. Als de wind de takjes beroerde, kinlgelden de klokjes. Even raakte ik met mijn hand het boompje aan om me te overtuigen dat het er werkelijk stond. Voor wie was het neergezet en welke zonderling had een dode een

versierd kerstboompje gebracht? Met mijn handen veegde ik wat sneeuw weg van de steen, en toen las ik: „Joost, 18 Februari 1937-20 December 1944." Het was dus een kind, een jongen van zeven jaar. Ik zocht in mijn mantelzak en streek voorzichtig een lucifer aan, die ik bij het kaarsje hield op de bovenste tak van het boompje. Het vlammetje trok bibberend aan, werd groter en flakkerde op de wind. Toen stond het roerloos als een bloem op zijn stengel. Het licht weerkaatste in de klokjes, het glansde in het engelenhaar; helder scheen het over de grafzerk. Toen het kaarsje was opgebrand liep ik langzaam terug naar de opening van de haag. Nog eenmaal keek ik om. Alles was weer als daarstraks. De klokjes hoorde ik niet meer. Op de weg was niets veranderd, even verlaten, even stil en wit aan weerszijden. Wie was die Joost? Een jongen van zeven jaar, die een voetbal wil hebben en spaart voor een fiets, die postzegels verzamelt en een morgen spijbelt van school om langs de markt of de haven te slenteren; een jongen die met Kerstmis zijn eigen boompje versiert en de kaarsen tot op de pit laat doorbranden. Ik liep nog aan hem te denken toen ik bij de eerste huizenrij tegenover de hoofdingang van het kerkhof kwam. Ik had het koud. Boven een deur hing een verlicht uithangbord: daar was een café; ik ging er haastig op af De lage gelagkamer werd voor de helft ingenomen door een biljart waar omheen zich twee mannen in schapenwollen truien bewogen. Aan de verkleurde reclameplaten voor bier en coca-cola en ook aan de scheurkalender die niet was bijgehouden, waren takjes hulst vastgemaak. Een dikke vrouw op sloffen stond bij de rood-gloeiende potkachel, waarop zij, als in een huiskamer, koffie zette. Ik ging zitten en vroeg om een kop. De sneeuw smolt van mijn kleren; ik voelde mij warm worden en een beetje soezerig. Aan de bar zat een grote man in een leren jekker met zijn rug naar mij toe. Langzaam dronk ik mijn koffie. „'t Is hier stil," zei ik tegen de vrouw, die bij mij was blijven staan.

„De mensen gaan er niet uit met dit weer; anders komen ze na het kerkhof nog wel eens een kop koffie halen. Daar moet ik het van hebben."

„Komen er veel?", vroeg ik.

„'t Wisselt; soms zie je jarenlang dezelfde gezichten. Opeens houden ze er mee op; je ziet ze nooit meer. Maar geregeld komen er nieuwe. Je haalt ze er direct uit; zoals dié daar. Hij zit hier al van vanmiddag af en heeft nog géén woord gezegd."

„Ik was er ook," zei ik. „'t Was al gesloten; ik ging door de haag." „Heeft U er iemand?", vroeg ze fluisterend. „Er stond een versierde kerstboom op een graf," zei ik. De man aan de bar draaide zich met een ruk om. „Wat deed je daar?", vroeg hij. Toen ik niet dadelijk antwoordde kwam hij van zijn kruk af. Met zijn handen in zijn zakken bleef hij voor mij staan. „Ik hoorde de klokjes en ben gaan kijken," zei ik. De biljarters, die opgehouden waren met spelen toen de man van zijn kruk kwam, maar nu doorgingen, riepen om bier. De waardin slofte weg. Eerst dacht ik dat de man in zichzelf praatte; hij mompelde iets, dat ik niet kon verstaan, maar ik begreep dat het over Joost ging.

„Was het Uw zoontje?", vroeg ik.

„Het was vlak voor de Kerst. Hij stond in de gang, zijn jasje aan. We zouden juist uitgaan om een kerstboompje te kopen. Er werd gebeld, de Gestapo kwam mij weghalen. Hij begreep het niet. Hij lachte, waarachtig hij lachte. Misschien dacht ie dat het een spelletje was. Kom je gauw terug, riep ie en stak zijn hand op toen ze me de auto induwden. Met de Kerst zat ik al in een kamp. Toen ik terugkwam was ie dood; verrekt van de honger. Buren hebben me verteld dat ie hier op het kerkhof lag. Ik heb hem een steen gegeven. En met de Kerst krijgt ie een boompie. Wat zou die kijken, als hij het zag. Hij heeft er nooit één gehad."

„Misschien ziet ie het wel," zei ik.

Nu pas scheen hij te merken dat ik luisterde. Hij keek mij aan. „Zeg je dat zó maar of geloof je het," vroeg hij gespannen. „Ja, dat geloof ik." In zijn ogen zag ik iets lichten; bijna blij keken ze me aan. Eén ogenblik maar, toen versomberden ze weer: „Hij zou nou al veertien jaar zijn geworden; al te groot voor een boom bijna. Je hebt er toch niks mee gedaan hè?" „De piek was omgevallen", zei ik, „die heb ik rechtgezet". Hij liep langzaam terug naar de bar. Mijn jas was nu helemaal droog. Ik rekende af en ging weg. Buiten riep ik een taxi aan en liet me naar het huis van vrienden rijden, waar de kinderen nog op waren en de kaarsen in de kerstboom feestelijk brandden.

KERSTFEEST

HET FEEST DER GROTE BLIJDSCHAP

„Weest niet bevreesd, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die heel het volk ten deel zal vallen: U is heden de Heiland geboren, namelijk Christus, de Heer, in de stad van David."

(Lucas 2:10 en 11).

Kunt U zich een feest zonder blijdschap voorstellen? Neen, want het begrip feest sluit de feestvreugde in. Zo mogen wij ook van het Kerstfeest verwachten, dat het ons blijdschap, vreugde en opgewektheid brengt.

Maar waar feest is, daar moet ook een reden zijn om feest te vieren. Het is ons nu eenmaal niet goed mogelijk om zonder enige reden bijzonder vrolijk en uitbundig te zijn. Wij kunnen niet zo maar eens gaan feest vieren zonder enige aanleiding. Als wij met vrienden tezamen komen om te feesten, dan ligt daaraan een of ander feit ten grondslag: een verjaardag, een huwelijk, een gedenkdag, de opening van een nieuw pand of een verandering in de politieke status. Willen wij zo maar eens, zonder reden gaan feest vieren, dan brengen wij het niet verder dan tot een geforceerde vreugde, die dan nog maar alleen met behulp van geestrijke dranken kan bereikt worden. Het is nimmer echte vreugde, nimmer reële blijdschap.

Blijdschap, ware blijdschap is een kostbaar artikel in deze wereld. Imitatie-vreugde is er genoeg en deze gaat rond als een gangbaar handels-artikel, in allerlei verpakking. Maar met imitatie zijn wij altijd bekocht, zijn wij altijd te duur af. Het verschaft ons niet wat wij nodig hebben.

Wie verschaft ons de ware blijdschap?

Het Kerstfeest wordt terecht genoemd het feest van de grote blijdschap. Maar dan moet er ook een bijzondere aanleiding zijn, waarom wij ons op het Kerstfeest kunnen verblijden. Welke is die aanleiding? Is het een door ons zelf bedachte aanleiding? Of wordt deze blijdschap ons van boren af gegeven?

Wanneer wij ons op deze vragen bezinnen, dan begrijpen wij welk een dwaasheid het wel zou zijn, als wij ons op het Kerstfeest als blijde, feestvierende mensen gingen gedragen, zonder dat ons oog er voor was open gegaan, welk groot gebeuren de aanleiding is geworden van de blijdschap op het Kerstfeest. Er moet een of andere gebeurtenis aan dit feest ten grondslag liggen, anders kunnen wij de viering er van maar beter afschaffen. De grote blijdschap van Kerstfeest is er alleen, omdat ons geboren is: de Heiland, namelijk Christus, de Heer.

Het gaat om het Kind, dat in de kribbe ligt.

Welk een onbegrijpelijk wonder, dat de geboorte van dit onaanzienlijk Kind zulk een ingrijpend gebeuren blijkt te zijn, dat wij ons er nu nog, na twintg eeuwen, over kunnen verheugen!

Wat is dit dan voor een Kind, dat in Bethlehems stal ter wereld kwam? Het is de Heiland, d.w.z. Hij, die ons goddelijk heil komt schenken. Of, met andere woorden, het is de Verlosser, die gekomen is om de wereld te bevrijden uit de macht van de Boze. Het is de Redder, die ons mensen wil behoeden voor totale ondergang. Het is het Licht der wereld, dat kwam om de duisternis te verdrijven. Dit Kind alleen kan ons bevrijden uit de macht des doods en ons overzetten in het Koninkrijk van God. Blijdschap, grote blijdschap, omdat ons de Heiland geboren is. Dit alleen is echt Kerstfeest.

Zijn wij nog in staat om dat echte Kerstfeest te vieren? Beleven wij in ons binnenste nog iets van die grote blijdschap over de geboorte van de Heiland? Of zijn wij al verzadigd van de imitatievreugde, welke wij onszelf bereiden, zodat het wezenlijke van de Kerstboodschap langs ons heen gaat zonder ons te beroeren?

Namaak-vreugde, wat is dat eigenlijk voor vreugde? Hoe kunnen wij ons daardoor laten verblinden, als op het Kerstfeest die boodschap van de ware blijdschap weerklinkt?

Ook al zien wij het misschien niet, maar de wereld heeft aan niets grotere behoefte dan aan de komst van deze Heiland. Zonder Hem blijven wij liggen onder de vloek van het zonder-God-zijn. En dat maakt, dat wij de ware blijdschap moeten ontberen. Er is geen blijvende vreugde dan die, welke de Heiland ons komt brengen. Daarom heeft dit Kind van Bethlehem recht op onze dankbare aanbidding:

O Kind, ons geboren
sluim'rend in de kribbe,
neem onze liefd' in genade aan!
U die ons liefhebt, U behoort ons harte!
Komt, laten wij aanbidden,
komt, laten wij aanbidden,
komt, laten wij aanbidden dien Koning.

Soldaten-Kersfmis

Zij dorsten niet te zingen in de tent
Zoolang het kindje op den trommel sliep.
Toch hief er één zijn glas omhoog en riep:
„Hoera voor 't kind! Hoera voor 't regiment!"

Het heele kamp drong om de teent te hoop,
Het heele kamp drong om de tent te hoop,
En al die lachende oogen werden week
Als 't kind om groote vingers greep, of keek
Naar 't blinken van een afgesneden knoop.

Eén brengt een bloem, een ander voert een geit
Nabij, waarop een jongen schrijlings rijdt —
Hoor, het is Kerstmis! Hoor de klokken beven —

God gaf een kinderhart aan den soldaat
Een heeft, ontroerd, toen het verweerd gelaat
Met bijl en baitel uit ruw hout gedreven.

M. NIJHOFF

Kerstmis in de Aether

Radio Nederland Wereldomroep:

1e Kerstdag:

19.00 opening; 19.03 Kerstboodschap; 19.11 nieuws; 19.19 „Kerstmis in Europa" (Kerstliederen uit verschillende landen); 19.49 Kerstviering bij de Moravische Broeders; 20.19 hoorspel; 20.54 avondgebed (Pater L. Verhagen); 20.58 sluiting.

2e Kerstdag:

19.00 opening; 19.02 Kerst-toespraak; 19.10 nieuws; 19.22 „De verloren melodie". Kerstfantasie van Willy van Hemert; 19.50 Nederlands nieuws; 20.05 in de West indische rubriek: „Souvenir di Curacao" (Wim Statius Muller aan de piano). Willemstad in Noord-Brabant groet Willemstad op Curacao en tenslotte groeten voor militairen; 20.35 lichte muziek rond Kerstmis; 20.45 avondgebed; 20.58 sluiting.

Avros, Suriname:

1e Kerstdag:

7.00 Kerstklokken. Kerstwens. Kerstlied; 7.30 Kerstmis in de V.S.A.; 8.00 dienst in de Lutherse Kerk; 9.00 Zuid-Amerikaanse liederen; 9.30 morgenwijding; 10.00 klassiek concert; 10.15 Leger des Heils; 11.00 lunchmuziek; 12.00 sluiting; 16.00 ‚Musical Notebook'; 16.30 voor de jarigen; 17.00 Kerstliederen en -gedichten; 17.30 Kerstverhaal voor kinderen; 17.45 voor jarigen op de Antillen; 18.00 R.A.O. viert Kerstmis; 18.40 nieuws; 19.00 Kerstliederen; 19.30 „Kerstmis in de Bovenlanden"; 19.45 Sidney Torch aan het orgel; 20.00 "A Christmas Carol"; 20.30 klassiek concert; 20.45 tango's en walsen; 21.00 sluiting.

2e Kerstdag:

7.00 Populair orgelconcert; 7.30 R.A.O.; 8.30 klassiek concert; 9.00 mannenkoor; 9.30 morgenwijding; 10.00 Jeugdherinneringen; 10.15 ziekenuurtje; 11.00 lunchmuziek; 12.00 sluiting; 16.00 „Piano Playhouse"; 16.30 voor de jarigen; 17.00 Ziol zingt; 17.30 vrolijke vertelling voor kinderen; 17.45 voor jarigen op de Antillen; 18.00 guitaar-duo; 18.10 C.C.S.; 18.25 "Fun with music"; 18.40 nieuws; 19.00 klassiek concert; 19.35 Kerstvertelling; 19.50 zangrecital door mevr. Van Westen-Tol; 20.10 Stichting Culturele Samenwerking; 20.25 klassiek concert; 20.55 nieuws; 21.00 sluiting.

In het Avros-programma van Zondag 23 December zal om 21.00 uur Antilliaanse tijd worden uitgezonden een Kerstprogramma, dat op Aruba op de plaat werd vastgelegd. Medewerking verleenden mevr. Meijer-Van Ommeren, het mannenkoor „Melodie" o.l.v. de heer R. Kolader en de omroeper, de heer Eddy Ferrier. In dit programma zijn ook de persoonlijke groeten opgenomen.

Overbevolkt Europa

MEN CONFEREERDE LANG IN DE BELGISCHE HOOFDSTAD

BRUSSEL, Dec.: Afgevaardigden uit 23 landen hebben op de emigratie-conferentie te Brussel besloten tot oprichting van een voorlopige commissie voor de hervestiging overzee van Europese bevolkingsoverschotten. Aan het slot van de conferentie, die acht dagen heeft geduurd, is het Amerikaanse plan aangenomen, volgens hetwelk 115.000 Europeanen zullen emigreren gedurende het eerste jaar. Tot dusver hebben 16 landen besloten zich bij de nieuwe internationale emigracommissie aan te sluiten. In de ontwerp-resolutie heet het, dat de nieuwe organisatie al het mogelijke zal doen om op snelle wijze het vervoer te verzorgen van de Europese emigranten. Dit vervoer zal zowel per schip en over land als door de lucht geschieden.

De nieuwe organisatie, waarin de tot nu toe bestaande Internationale Vluchtelingenorganisatie, geheel opgaat, zal een gecoördineerd plan opstellen voor het vervoer per schip, waarbij zoveel mogelijk gebruik zal worden gemaakt van de commerciële scheepvaartlijnen en van de schepen, welke tot nu toe voor de Internationale Vluchtelingen Organisatie voeren.

De nieuwe organisatie zal een subcommissie benoemen voor het vervoerprobleem.

In de resolutie heet het verder, dat ieder immigratieland vrij blijft in het vaststellen van de toelatingsvoorwaarden en van het aantal emigranten, dat het wil opnemen. De nieuwe organisatie zal slechts haar diensten bewijzen bij de verplaatsing der emigranten, die zonder hulp niet mogelijk zou zijn. De organisatie zal zich in verbinding stellen met die internationale organisatie, die niet van de regeringen uitgaan of die een liefdadig doel hebben en die zich bezighouden met de problemen van emigratie en met het vluchtelingenvraagstuk.

De voorzitter van de emigratieconferentie, Frans Leemans (België) besloot de vergadering met een toespraak, waarin hij de Amerikaanse ontwerpers van het plan dank zegde. Hij wees op de humanitaire geest, waarin de besprekingen zijn gevoerd en stelde vooral de houding der emigrerende landen in het licht, die zich bereid hebben verklaard, zonder uitsluitend rekening te houden met de economische waarde, de Europese emigranten te ontvangen.

LIEFDE ANDERS DAN VROEGER?

PARIJS, Dec.: Twee vooraanstaande Franse schrijvers, de dichter Pierre Grosclaude en de romanschrijver Maurice Dekobra, hebben dezer dagen in de Franse vrouwenclub verklaard, „dat de liefde niet langer datgene is, wat zij vroeger was".

Grosclaude, voorzitter van de vereniging van Franse dichters, zeide dat de mannen hun liefde niet meer durfden verklaren, zoals zij dit tot dusverre gewoon waren.

Zij weten zelfs niet, hoe de liefde verklaard moet worden en wel om de volgende reden:

1) het moderne leven is gejaagd;

2) het feminisme heeft zich verspreid;

3) het liefdesgedicht en de liefdesbrief zijn „vermoord" door de telefoon en het telegram.

Dekobra verklaarde, dat de mensen door zorgen overstelpt zijn, geen plaats meer kunnen vinden om te leven en hun toevlucht voor korte ontmoetingen moeten nemen tot tunnels, trappen en liften. Het huisvestingsprobleem heeft de liefde in het hart geraakt.

Grosclaude kwam echter tot de conclusie, dat de liefde eeuwig is en door niets overwonnen zal worden.

CHRISTMAS PLUMPUDDING

Iedere huisvrouw zal in deze Kerstdagen een extra maaltijd willen. De typisch Engelse plumpudding mag daaraan niet ontbreken. Wij laten hieronder het originele recept volgen:

Ingrediënten:

300 gram blauwe rozijnen
300 gram krenten
100 gram gesnipperde sucade
300 gram kalfsniervet
4 eieren
300 gram suiker
300 gram broodkruim
2 gesnipperde zoete appelen
geraspte schil van 1 citroen
2 gram gestampte kruidnagelen
1 dl rum

Meng de rozijnen, de krenten, de sucade en het fijngehakte niervet. Klop de dooiers van de eieren met de suiker schuimig. Voeg hieraan het mengsel van de gedroogde vruchten en het vet toe, roer er het broodkruim, de gesnipperde appels, de geraspte citroenschil, de kruidnagelen en de helft van de rum door.

Sla de witten van de eieren stijf en spatel deze luchtig door het mengsel. Vul hiermee een met boter besmeerde en met tarwemeel bestrooide puddingsvorm, die met een deksel gesloten kan worden en kook de pudding au-bain-Marie (in een pan water) gedurende vijf tot zes uur.

Dien de pudding op een verwarmde en met suiker bestrooide schotel op, overgiet haar met het restje van de rum en steek deze aan, zodat de pudding brandend op tafel komt.

U zult met deze pudding ongetwijfeld veel succes oogsten.

LEEST DE ARUBAANSE COURANT

Bekendmaking

Watervoorzieningsdienst Aruba

De Chef van Dienst L.W.V. brengt ter kennis van het publiek, dat bij Landsbesluit dd. 6 December 1951 de „Voorwaarden voor Aansluiting en Waterlevering" zijn gewijzigd ten opzichte van de kosten voor aanleg van dienstleidingen.

De dienstleiding wordt binnen het verzorgingsgebied Oranstad en St. Nicolaas tot een lengte van ten hoogste 10 meter, gemeten uit de as van de weg waarin de hoofdbuis is gelegen (ongeacht de ligging van de hoofdbuis in die weg), DOCH NIMMER VERDER DAN 1 m. BINNEN HET PARTICULIER TERREIN door en voor rekening van de L.W.V. geleverd en aangelegd.

Voor het aansluiten van percelen buiten bovengenoemde verzorgingsgebieden, doch gelegen aan een weg waarin een hoofdbuis is aangelegd, gelden eveneens bovengenoemde Voorwaarden met dien verstande, dat de dienstleiding tot een lengte van 20 m. voor rekening van de L.W.V. wordt geleverd en aangelegd.

Voor aansluiting van percelen gelegen aan een openbare weg waarin GEEN HOOFDBUISLEIDING van de L.W.V. is aangelegd, zal voor elk aan te sluiten perceel ten hoogste 40 m. lengte leiding voor rekening van de L.W.V. worden geleverd, gerekend vanaf de bestaande hoofdbuisleiding of van een gemeenschappelijke dienstleiding.

De meerdere lengte dienstleiding en eventuele andere werkzaamheden worden door de L.W.V. uitgevoerd voor rekening van de aanvrager.

CHEF VAN DIENST L.W.V.

Het Bestuurscollege van Aruba vraagt een

mannelijke kracht

op arbeidscontract

bij het Domeinbeheer

Gegadigden moeten in het bezit zijn van een diploma Ambachtsschool, inzicht hebben in onderhoudswerken aan gebouwen en woningen, en in staat zijn eenvoudige tekeningen en kostenramingen te vervaardigen. Loon ƒ 135.— p.w. Sollicitaties schriftelijk in te dienen bij de Gezaghebber voor de 29ste December a.s.

Er werd ons te Paramaribo een neefje geboren

21 December 1951.

HENNEKE SJOERD
en
ANITA MEYER
